

[Miljøministeren]

Hvad angår havafbrænding, blev der på Oslokommissionsmødet i Bruxelles i 1981 opnået enighed blandt konventionslandene om, at Oslokommissionen skal mødes før 1. januar 1990 for at fastsætte en endelig dato for ophør af afbrænding af kemisk affald på havet.

Dette ophør skal ikke kun omfatte afbrænding af kemisk affald på Nordsøen, men afbrænding i hele konventionens område. Der er endnu ikke fastsat en dato for, hvornår beslutningen om en slutdato skal træffes. Da fastsættelsen af denne dato er en afgørende forudsætning for stillingtagen til den endelige ophørsdato for havafbrænding, vil jeg ligeledes på det kommende nordiske ministermøde bede om, at vi drøfter, hvorledes et fællesnordisk initiativ inden for Oslokonventionen kan udformes.

Margrete Auken (SF):

Jeg vil gerne først selvfølgelig sige tak til ministeren for de gode viljer. Jeg må indrømme, at jeg synes, der er for lidt konkret i det. Det er faktisk længe siden, at miljøudvalget, efter at vi fik referatet fra Nordsøkonferencen, foreslog, at man tog det initiativ på fællesnordisk plan, og jeg er bekendt med, at både postvæsen og telefon og andre slags kommunikation fungerer de nordiske lande imellem. De forslag, som vi tidligere har lagt frem, behøvede ikke at afvente det fællesnordiske ministermøde i forbindelse med sessionerne, og jeg kan ikke rigtig forstå, men måske har jeg misforstået det – det håber jeg – at man ikke tager initiativer inden; at det ikke allerede er sket, får være, hvad det er, men hvorfor kan vi ikke være klar med det meget hurtigere? Hvis ministeren oven i købet har en markering fra Nordsøkonferencen, hvor vi i Danmark fik opbakning fra de nordiske lande, skulle der vel ikke være nogen hindring for, at vi forholdsvis hurtigt kan gøre det klart. Jo tidligere vi kommer med dette forslag, jo bedre er chancerne for, at der kan arbejdes i de andre lande, så Holland i hvert fald kan gå rigtigt med ind i det. Vi får problemerne med England, men vi er jo efterhånden klar over, at vi aldrig kommer ud af stedet, hvis vi skal sidde og vente på, at England kommer med i denne sag.

Jeg vil gerne have et lidt klarere løfte om, at vi kan gå i gang nu med at forberede det,

ikke mindst fordi, som ministeren jo ved, miljøarbejdet er noget, der optager de nordiske befolkninger meget i det nordiske samarbejde. Jeg synes, det er for svagt, og jeg kan ikke rigtig begribe, hvorfor vi ikke kan gøre det før, ligesom jeg altså ikke kan begribe, at det ikke er sket for længe siden.

Hvad angår havafbrænding, ved ministeren også godt, at fastsættelse af den omtalte dato er en meget svag handlingsplan. Modstanden mod havafbrænding er jo betydelig mere veludviklet i Oslokonventionen, end dumpningspolitikken er, så også det burde kunne blive klart inden, men det tror jeg til gengæld går hurtigere igennem, og jeg kan bedre leve med, at vi først får det på plads senere, men jeg synes egentlig, begge dele skulle kunne klares allerede nu, og vil gerne have en klarere begrundelse for, hvorfor det ikke sker.

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Nu er tid jo noget mærkeligt noget at arbejde med; derfor er jeg også lidt forbavset over, at det udtryk kommer fra fru Margrete Auken: nu er det længe siden, at der er sket noget. Der er vel næppe sket så meget på et år vedrørende netop de spørgsmål, som der er sket inden for det sidste år, så jeg glædede mig over fru Margrete Aukens holdning til dumpningsspørgsmålet, for jeg føler også, der er opbakning til den forholdsvis kontante politik, vi kører i øjeblikket fra det danske miljøministeriums side. De nordiske lande deltog jo for Norges og Sveriges vedkommende i Bremenkonferencen. Man var klar til at tage disse ting op, så snart det rent praktisk kunne lade sig gøre. Vi har undersøgt muligheden for at få afholdt et fælles ministermøde tidligere, det har ikke været praktisk muligt, hvorimod man nu mener, at der er chancer for, at vi kan samles alle sammen, når Nordisk Råd mødes, og det er på det møde, vi har bedt om at få sat sagen på dagsordenen. Så der arbejdes så hurtigt, som vi kan, med dette spørgsmål.

Hvad angår spørgsmålet om 1990 og Oslokonventionen i forbindelse med havafbrænding, er det sådan, at havafbrænding er inde under Oslokonventionens område, men det er lang tid at vente, og det er navnlig lang tid at vente, når man tænker på, at vi først skal have fastsat datoen for, hvornår vi skal